

малко се показа слънцето и огръя блѣднитѣ имъ лица, които бѣха посърнали и опушени отъ дима на огньоветѣ. Първата работа на всички бѣше да опитатъ пушкитѣ. Тѣ бѣха замръзнали. Даде се заповѣдъ да се размразятъ и избършатъ затворитѣ. Ние пакъ приближихме огньоветѣ, огръхме затворитѣ и ги избър-

сахме, но тѣ дѣйствуваха само докато сме при огъня, а щомъ се отдалечихме, пакъ замръзваха. Въ това врѣме пристигна тревожната новина, че сърбитѣ идатъ! Всички се пригласихме да посрѣщнемъ сърбитѣ, които въ съставъ 2—3 роти бавно се движеха изъ сѣдловинката и поеха по баирчето право срѣщу I-а рота. Прѣзъ нощта тѣ усѣтили нашето присѣствие на височината, помислили, че сме малка частъ и рѣшили да ни изгонятъ. Понеже снѣгътъ бѣше дълбокъ, не имъ позволяваше да се разгънатъ въ верига и тѣ се точеха по единъ изъ нѣколко пжтеки, а главно изъ пжтеката срѣщу насъ. Като наближиха гората, въ която бѣше нашата верига, сърбитѣ се прѣснаха въ верига до колкото имъ позволяваше мѣстността и ни атакуваха. Отъ движението тѣ бѣха силно уморени и едвамъ пристѣпаха изъ дълбокия снѣгъ. Тогава ние скочихме и като вихръ се спустнахме върху имъ.